

MARÍA PUJALTE ○ CRISTINA PLAZAS
FRANCESCA PIÑÓN ○ BERTA GRATACÓS

LES BÀRBARES

DE LUCÍA CARBALLAL DIRIGIDA PER DAVID SELVAS JANSANA

DEL 14 DE GENER AL 8 DE MARÇ DE 2026

TEATRE
BORRÀS

Venda d'entrades
balañaenviu.com

LA BRUTAL

Bitò

Balaña
en viu

ic 3C

Institut Català de les
Empreses Culturals

Generalitat
de Catalunya

FITXA ARTÍSTICA

Autoria / Lucía Carballal

Traducció i Direcció / David Selvas Jansana

Intèrprets / María Pujalte, Francesca Piñon,
Cristina Plazas i Berta Gratacós

Escenografia / Josep Iglesias i Marc Salicrú

Disseny d'il·luminació / Jaume Ventura

Espai Sonor / Berta Gratacós

Disseny de so / Efrén Bellostes

Disseny de Vestuari / Maria Armengol

Caracterització / Núria Llunell

Coreografia / Marta Bayarri

Direcció Tècnica / Enric Alarcón

Tècnic de Companyia / Roger Giménez

Regidoria / Olga Cámara

Ajudant de Direcció / Alba Collado

Construcció d'escenografia / Carles Hernández "Xarli"

Muntatge de l'escenografia / Kiku Martínez Masana

Confecció de vestuari / Època

Fotografia del cartell / Marta Mas

Disseny gràfic / Queralt Guinart

Imatges d'escena / Marc Mampel

Tràiler i gravació de l'espectacle / Mar Orfila i Anna Molins

Producció i Màrqueting / La Brutal

Prensa / Rubén Garcia – BARC Coop.

Agraïments / Focus, ATRESBANDES, Marta Marco,
Gran Tonino Piano Club, Bhuno, Opticas Sanabre.

Amb la col·laboració de: FREIXENET

Distribució de l'espectacle / Elena Blanco (elena.distribucio@bito.pro)

Una coproducció de La Brutal i Bitò

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Durada de l'espectacle 1h i 20 min

Primera funció al Teatre Borràs el 4 de febrer de 2025

TEXT DE L'AUTORA

Vaig escriure 'Las bárbaras' perquè sentia una fractura entre la generació de la meva mare i la meva. Era el moment posterior a l'eclosió del *MeToo*. L'actriu Catherine Deneuve i altres dones franceses van escriure un manifest en contra d'aquella onada reivindicativa, i les seves paraules representaven, crec, el malestar d'algunes dones que, també aquí, se sentien contràries al que estava passant. Aquest rebuig va cridar la meva atenció; em vaig preguntar si es tractava d'un sentiment generacional. Vaig comprendre que moltes altres dones de la seva època sí que se sentien interpel·lades, alleujades, il·lusionades pel canvi que proposava la generació de les seves filles. D'altres es mostraven indiferents i expressaven amb gràcia que els problemes veritables estan en un altre lloc. Totes aquestes dones diverses i complexes, resistents a qualsevol etiqueta, són la inspiració d'aquesta obra: les primeres a divorciar-se o a destacar professionalment, però també les que continuen casades amb el seu primer xicot, les que mai no es van definir per la seva feina o les que van gaudir dedicant-se plenament a la criança. Les que són referents de modernitat sense saber-ho. Les que lluiten cada dia per acceptar-se. Aquesta generació sentia (o sent?) de vegades que són jutjades per les seves idees o decisions. Em va interessar fer l'exercici d'acostar-me a elles i, al mateix temps, atrevir-me a mirar-me —i a mirar-nos— a través dels seus ulls. Això només era possible amb sentit de l'humor. Impossibile d'una altra manera. I, amb l'humor, va arribar la lleugeresa d'entendre que som iguals en allò essencial. En definitiva, 'Las bárbaras' proposa un diàleg entre generacions. És una obra sobre les nostres contradiccions, però, sobretot, una celebració de l'amistat. De totes les meves obres, és sens dubte la més lluminosa perquè s'atreveix a ser divertida a partir d'un tema que, en general, tendeix a enfadar-nos i separar-nos. Defensa radicalment la possibilitat d'estimar-nos malgrat les diferències. Potser aquestes diferències són, fins i tot, un bon motiu per estimar-nos.

Lucía Carballal. Autora